

זכרון תורת משה

אכסניה לתורה וחסידות

יו"ל ע"י חבורת האברכים שע"י מרכז מוסדות לעלוב
מיסודו של כ"ק מרן אדמו"ר הקוה"ט זצוקללה"ה זיע"א
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר עט"ר שליט"א

פרשת בא ו' שבט תשפ"ג גליון תתצ"ד

זמני כניסת ויציאת השבת

ר"ת	מוצ"ש	הדה"נ	בני ברק
6:23	5:49	4:47	
6:27	5:48	4:33	ירושלים
6:21	6:09	4:49	בארא פארק

דברי תורה

ממורינו הגה"צ אב"ד
דקהלתנו שליט"א

בא אל פרעה כי אני הכבדתי את לבו וזו למען שתי אותותי אלה בקרבו (י, א)

יש לדקדק שלא מצינו בכל המכות הקודמות שיודיע הקב"ה כי אני הכבדתי, רק במכת הארבה, כן הקשה הרשב"ם,

וכן צריך ביאור הלשון שיתי אותותי אלה בקרבו מהי הלשון אלה שמורה שדווקא אלה האותות הבאות עכשיו. וי"ל הנה מכת הארבה היתה המכה השמינית על מצרים, ומצאנו כי על חטא אפשר שיענש שבע מכות כמ"ש בתוכחה (בחקתי) "ויספתי ליסרה אתכם שבע על חטאתיכם", וע"ש בבלי יקר מ"ש שם בענין שבע, ולכן עד שלא לקה פרעה שבע מכות הי' אפשר לומר כי מצד רשעתו עמד במרדו, אבל לא שהקב"ה הכביד את ליבו במיוחד,

ודק אחר שלקה שבע מכות ועדיין עומד במרדו או ראו מלם כי יד ה' היתה זאת להכביד לבו ולא מצד רשעתו לבד,

ולכן דווקא במכת הארבה שהיא המכה השמינית אמר כי אני הכבדתי את לבו פי כי עתה יראו כולם בחוש כי אני הכבדתי את לבו כיון שעדיין עומד במרדו,

וזו למען שיתי אותותי אלה בקרבו- אלה דווקא, כי באלה האותות יודע לעין כל שהקב"ה הכביד לבו משא"כ במכות הקודמות כנ"ל.

וי"ל עוד עפ"מ דאיתא במהר"ל בנר מצוה סוף ד"ה ת"ר נר חנוכה מצוה, וז"ל כי הנהגת עולם הטבע הוא תחת מספר ז' כי בזו ימים נברא העוה"ז הטבעי ומס' ז' מורה על דרך הטבע, ומס' ח' מורה על מעל לטבע לפיכך מה שאחר הטבע הוא תחת מס' שמונה, שמונה הוא אחר ז' ימי הטבע עכ"ל.

לפי"ז שזו הוא טבעו וזו למעלה מטבע, ולכן כל זמן שלא לקה פרעה רק ז' מכות הי' אפשר לומר כי ההכבדת הלב הי' בדרך הטבע, אבל במכה השמינית בארבה כתב ולמען תספר וגו' את אשר התעללתי במצרים שכעת כבר יחד כולם ראו והודו שאני הכבדתי את לבו ולא מדרך הטבע היא,

כי הוא למעלה מהטבע רק הקב"ה הכביד לבו כנ"ל.

אונטער, שכך היא פעולת הטובלים במציאות. וללמד באה על פנימיות הכוונה שהיא תכלית השפלות והענווה שאדם מיישראל משפיל עצמו ומכניע ומוריד עצמו עד למטה ואז שב ומתכופף עצמו גופו ונפשו בתכלית הכנעה וענווה. והנה במאמריו ותורתו הק' וכן של שאר הצדיקי אמת אין לנו השגה ועכ"ז יש בדבריהם הק' פשטים עא"ס, ולכן אפשר לפרש הני דברי קדשו לפי"מ שאי מצדיקים שהנה ארז"ל (שבת טז:) כלי חרס שבירתו זו היא טהרתו ופירשו הם שכלי חרס רומז לאדם וגופו שנוצר מן האדמה ומשול כחרס הנשבר, וכיון שאי"ל לב נשבר ונדכה אלוקים לא תבוה", לכן גם אם נטמא ונודחם כטומאת החטאים ועוונות ומידות שאינן טובים וראויים אז ע"י שיבוא ויראה את עצמו לידי לב נשבר ושברון לב ושפלות רוח אז יזכה להמשך בחי' אלוקים לא תבוה ויהיה שוב רצוי לפני השי"ת וזוהי טהרתו. ולכן הרמז כלי חרס שבירתו זו היא טהרתו, ונמצא לפי"ז שיסוד הטהרה הוא לב נשבר ונדכה וממילא נמצא שאם רח"ל טובל האדם במקוה וגאוותו עליו ועמו, א"כ הוא כטובל ושרץ בידיו שלא עלתה לו טבילה וממילא נמצא שטהרת המקוה היא דווקא כשטובלים שם מתוך ענווה ושפלות רוח, וממילא שלכן דיבר בקדשו מרן מוהר"ד שסוד המקוה כשיורדים ומתכופפים וכשמגיעים לתחתית וכו' כנ"ל, שע"י ענווה ושפלות רוח וזוכין לשלימות טהרת המקוה,

גם ידוע הווארט ממרן מוהר"ד זיע"א שהזיידע רבי מרן הרמ"מ היה רגיל לחזור עליו לאמרו דבתוה"ק (שמות) איתא שפרעה הרשע אמר "לא תאסיפון לתת תבן לפני העם" ודקדק הוא שבתורה כתיב תאספון בתוספת אות א' אחר האות ת, ולאכאו' הוא ייתור שהרי תוסיפון פירושו להוסיף והיה ראוי לכאו' לכותבה עם ו' אחר הת' או ככתיב חסר, אבל מ"מ תוספת האות א' למה באה, ופירש מרן בדרך רמז, שהנה כידוע משה רבינו ע"ה גדל בבית פרעה בית המלוכה בשנותיו הצעירות והיה מאוד מקורב למלכות, וגדל אצל הצדיקת בתיה בת פרעה שהיתה כידוע צדיקת וגורת ומסתמא גם ידעה היטב אך להסתיר את יהדותה וצדקותה מפני דרי בית המלוכה הרשעים וכך גם הצילה את משה רבינו ע"ה מן היאור וגדלתו עמה שם ומפורש בתוה"ק שיצא משה לחוץ וראה בעני עמו ובצרתם לו צר, כי הוא היה אוהב ישראל האמיתי ורועה הנאמן וכל ימיו הי"ל מסי"ג עבור אידישע קינדער כמובא לשון הז"ל הק' שרץ כסוס לפניהם המשך בעמ"ב

שיחת קודש

מפ"ק כ"ק מרן אדמו"ר עט"ר שליט"א

יומא הדילולא של מרן קוה"ק הסב"ק הרה"ק רבינו דוד מלעלוב זיע"א

היום הוא יומא הדילולא קדישא של מרן הייליגע זיסע רבינו דוד מלעלוב זיע"א שכידוע הוא היה אוהב ישראל האמיתי, ומעולם לא ראה רע כלשהו על שום יהודי אלא ראה בהם ועליהם תמיד אך טוב וחסד.

ומסופר שפ"א שוחח מרן מוהר"ד זיע"א עם אחד מהצדיקים קדושי עליון, ואז התאונן לפניו מרן למה זה שאם יש לו איזה קפידא על בר ישראל עושה זה רושם ח"ו כי לגודל אהבת ישראל שלו לא יכל לסבול את זה, ענה לו הצדיק הנ"ל שהרי גם בחז"ל מובא ומצינו שהקפידו ועשה זה רושם, ענה לו מרן מוהר"ד והרי לכן זה נכתב כדי ללמדנו שלא נעשה כן. ובגודל אהבת ישראל שלו ודרגתו הרמה לא יכל לסבול שיחול ח"ו איזה קפידא אוי עונש על בר ישראל וכש"כ שלא רצה שממנו עצמו יצא בזה.

ודבר ידוע הוא מצדיקי אמת שלעתיד לבוא נוסף על כל המסכתות שישנם כבר יהיה עוד מסכתא שנקראת "מסכתא דרבינו דוד מלעלוב", ובפשטות פון אויבן אויף, מסכתא זו תהיה מסכתא אהבת ישראל שלו שהוא היה כולו אהבת ישראל. וכן מספרים שפ"א היה במקומו איזה יהודי אחד תינוק שנשבה שהתנהג כהני אינשי דלא מעלי ורצו הציבור לתופסו ולעשות בו שפטים כמידתו, ותיכף נטל רגליו ואף רץ לביתו של רבינו דוד לעלובער בידעו ששם ודאי יהיה לו עיר מקלט, כי רבינו הק' ודאי יחמול עליו בגודל אהבת ישראל שלו ומחמת דרך ארץ שיש לאנשים בפני רבינו לא יעיו פניהם להזיקו או להרע לו בפניו, וכך הוה שבא לרבינו וקיבלו בכבוד גדול והגין בעדו להצילו ממבקשיו ועמד עליו ושימשו בכבוד גדול כ"כ עד שהרבנית של רבינו פנתה אליו בתמיהה וכי לאיש כזה שהכל מבקשים אותו מחמת רעתו אתה מכבד כ"כ, אז נענה רביה"ק לעומתה וא"ל: הן בעת הזו שהוא שוהה בביתי הרי את רואה שאינו חוטא, וליהודי אפי' עבור שעה אחת שאינו חוטא כבר כל טוב שבעולם אינו מספיק עבורו.

גם ידוע שמרן מוהר"ד עשה ופעל הרבה למען ולטובת הרבות מקוואות טהרה שהיו מצויים בכל מקום להמון העם, והיה אוחו שיטתו בקודש שזולת שפעולת המקוה לטהר הרי גם הטבילה בו היא סגולה לקדושה וטהרה לזכות לה ע"י טבילות המקוה, וידוע שהוא זיע"א אמר בסוד המקוה שיורדים במדריותו מטה ועוד יורדים ועוד ירדה וכשמגיעים לתחתית לתכלית הירידה אז שבים ומתכופפים בייגט מען זיך ערשט

לזכרון עולם בהיכל ה' - לזכר עולם יהיה צדיק

הונצח לכבוד יומא הדילולא של רביה"ק האוהב ישראל וקדושו

הסב"ק מרן רבינו דוד מלעלוב זיע"א בן הרה"צ ר' שלמה זצוק"ל, ז' שבט הבעל"ט.

ולעילוי נשמת נין ונכד להאי צדיק, ה"ה האי גברא יקרא וחסידא, שלהיו"ה בנש"ק מגאו"ת הר"ד חיים מאיר בן הר"ד נפתל ז"ל.

ולעילוי נשמת זוגתו האשה החשובה מרת סאבל ע"ה בת הר"ד מתתי ז"ל נפטרה שמיני עצרת תשפ"ב.

ולעילוי נשמת נכדתה אמנו הצדקת, אשת חיל מי ימצא, כל ימיה עסקה בצדקה וחסד מתוך הצנע לכת, יראת ה' היא תתהלל מרת גיטל בת רבי אפרים צבי הלוי ע"ה. ת נ צ ב ה.

נדבת ידידנו היקרים והחשובים וודפי צדקה וחסד בנייהם ותכדיהם למשפ' פרידמאן הי"ו. ארה"ב.

לפעול להם ישועות שאמנם הוא דרך משל לסבר את האוזן.

אבל רואים מזה כמה התאמץ ומסר נפשו וכוחותיו עליהם ועבורם לטובתם, ובחכמתו הרבה השפיע על פרעה שיתן להם יום אחד למנוחה בכל שבוע וטען לו שאם יעבדו כל הזמן ברציפות הרי ע"כ שיחלשו כוחותם ולא יוכלו לבנות לפרעה פיתום ורעמסס כראוי ולעשות לו עבודה טובה, ולכן מוכרח שינוחו יום א' שיהיה פנוי למנוחה ואז יאספו כוחות ויכלו אח"כ לעבוד בחוזק ולבנות הנ"ל כרצונו.

והנה משה דיבר מעומק ליבו שהרי רצה בכל מאודו ולבו להקל מעליהם צערם וקושיים, לכן דברים היוצאים מן הלב נכנסים ללב ואפי' ללב רע ולב חתום וסתום כשל פרעה הרשע, ולכן אמנם הסכים ונתן להם יום אחד בשבוע למנוחה ומשה רבינו בחר להם שיהיה זה ביום השביעי יום ש"ק,

ובה פירשו מש"כ בשחרית של שבת "ישמח משה במתנת חלקו", היינו שהוא בחר יום זה כבר במצרים למנוחת ש"ק לכן הוא קרוי חלקו, גם כשנשא אח"כ שבת קודש לדורות עולם, ואחר שניתן להם יום זה מנוחה מעבודת פרעה היו מתאספים בשבת אחים גם יחד וקוראים במגילות שהיו בידם מאבחה"ק אברהם יצחק ויעקב ובהם כתוב כל מה שאירע לאבות עד אז ואיך שהם קיימו כל התורה עד שלא ניתנה, מכוח

אמונה ומעשי"ט ויר"ש שלהם, ושהבטיחם הקב"ה שאחר שיגלו למצרים יוציאים משם ביד חזקה וקרובה ישועתם לבוא, ובה היו מחזקים זא"ז ומתחזקים בעצמם בשמירת הדת וגדרי הצניעות, שבזכות נשים צדקניות נגאלו ממצרים ומתחזקים שלא לשנות שמם לשונם ולבושם שעבו"ז יצאו משם כדאי ויצאו מחזקים עם אמונה וכוח הרוחני מכל זה, ולכן פרעה הרשע שהיה מכשף וע"ז הגדולה ביותר בימים ההם הרגיש שדבר זה מפריעו לתוכניותיו כי הוא הצר לישראל הן בגשמיות וברוחניות כי רצה להחטיאם עד שלא יהיה להם עוד זכויות להיגאל ולצאת ולהפטר ממנו, וכיון שראה שאלו ההתאספויות שלהם בש"ק נותן להם דברי חיזוק לכל אורך הדרך, ואוספים זכויות לצאת ממצרים שזה היפך מחשבותיו הרעים לכן אסר עליהם להתאסף גם יחד ביום ש"ק יום מנוחתם ולכן אמר לא תאספון ולא תתאספו גם יחד, ולכן אמר רבינו שלכן כתיב תאספון בתוספת אות א' שאינו רק לשון הוספה אלא דרך רמז לשון התאספות שאסר עליהם.

ואמנם כבר אמרנו בזה שבודאי בני"ה היו מתאספים הלאה בסתר לאחר גזירת פרעה ועיד"ז דייקא וכו' לצימ"צ אח"כ בשלימות ע"ז זו

שיחת קודש

המשך מעמ' א'

ההתחזקות ששאפו שם אמונה ובטחון ומסורת אבונה"ק היפך רצון פרעה להשכיחם ח"ו רח"ל אמונת אבותיהם הק' שהאמינו בה' ובעבדיו ומשה עבדו, ורצה פרעה הרשע להביאם להיפך האמונה לעבוד ע"ז רח"ל, וכמו שהיה אמנם הקיטרוג לפני קר"ם הללו והללו עובדי ע"ז, והיה מצב קשה כי מלאכי חבלה היו מקטרגים שישיראל עע"ז כמו מצרים ועכ"ז ריחם השי"ת וניצלו מהכל.

והנה לכאן צ"ב הרי חותמו של הקב"ה אמת ומלך במשפט יעמיד ארץ א"כ איך נסתם פי המקטרג ונבקע לישראל ים סוף, בפשטות י"ל זה הקיטרוג עצמו נהפך לטובת ישראל ולקטרוג על המצריים שהרי מי גרם לישראל שיהיו עובדי ע"ז רח"ל הלא מצרים בעצמם שגרמו לישראל זה בכפיה ממש והשפילום בצרות נוראות ושיעבוד נורא ולא הניחום להתאסף בחיזוק האמונה, א"כ שורת הדין נותנת שיש להתבונן תחילה כשכא המקטרג לקטרג על ישראל מה מונח תחת הע"ז של ישראל ומה מונח תחת הקיטרוג עצמו שהרי מונח כאן אשמה על מצרים וזכות לישראל, ולכן נתהפך הקטרוג לרעת מצרים והיה לטובת ישראל ונבקע להם הים ובני"ה עברו בתוכו ומצרים טבעו שם, וכמו שא"ל משה "ה' ילחם לכם ואתם תחישון", וכל טומאתם אבדה מהעולם ולא תשוב עוד לעולם.

והנה עבודת הקודש של רבינו הק' רבי דוד מלעלוב זיע"א היתה מעל ולמעלה מהשגתו ועוד לפני שנתקרב לחסידות קיים בעצמו תשובת ספר הקנה ב' פעמים שלפי החשבון יוצא זה עבודה של שש או שבע שנים שלימות, שזה מלא סיגופים ותעניות שא"א להשיג ולדמות לנו, ומהחידושי הרי"ם זיע"א יצא איתא שאמר על מרן שעוד לפני שנתקרב לחסידות כבר למד הש"ס ופוסקים י"ג פעמים דורך גיוויקט ללא גזמא. ואי מאמר מהיהודי הק' שהיה כידוע גאון עולם בנגלה ובנסתר שכשהוקשה לו משהו בתוה"ק בנגלה ובנסתר היה שואל שאלותיו למרן מוהר"ד דייקא. וכוזה רואים תוקפו וגבורתו של מרן בתוה"ק, אלא שהיה הכל אצלו מכוסה און פארדעקט מיט א פשטות, והתנהגותו היתה בפשטות ובה הסתיר רום מעלתו וגודל דרגתו.

סיפר הויידע רבי מרן הרמ"מ זיע"א שהה"ק המגיד מקאזניץ זיע"א ביקש מהחווה הק' שישלח אליו כמה אברכים מתלמידיו ומסגל חבורתו כדי שיוכל לשוחח עמהם בתורה עבודה וירא"ש ולהתעלות עמהם, ונענה לו החווה הק' ושלח אליו ג' תלמידים שהם מרן מוהר"ד מלעלוב היהודי הק' ורבי ישעי' מפשעדבורז, וכידוע המגיד היה אדם חלוש ביותר עד שהוצרך לשכב במיטתו במשך כל היום, וכשבאו אצלו כיבדם בסעודה וערך לפניהם שולחן ערוך באכילה ושת"י, והיהודי הק' ישב אצל המגיד ודיבר עמו בתורה ועבודה בנגלה ובנסתר והלכו

שניהם יחד מחיל אל חיל, ואילו מרן מוהר"ד ישב אצל השולחן ואכל סעודתו, ובתוך כך הבחין רבי ישעי' שהמגיד משוחח עם היהודי הק' ברזון דאורייתא ולכן הטה אזנו לשמוע דיבוריהם הק' אז פנה אליו המגיד וא"ל: למה לך לשמוע ד"ת שלנו בעת שתוכל לראות אכילתו של מוהר"ד שכל חתיכת לחם עם חמאה שאוכל הרי הוא קקרנן ועוד חתיכה זה עוד קרנן, וישנם כמה גירסאות בזה, וי"א שא"ל שאכילת מוהר"ד יותר גבוהה וחשובה מד"ת שלו עם היהודי הק', ובכאלו דרגות קדושה וטהרה היו אכילותיו של מרן זיע"א.

והנה מרן מוהר"ד היה כולו הסתרה, ולכן אחר"ז אירע שביקש ממנו המגיד מקאזניץ שג"כ יאמר לו איזה דברי תורה כי רצה לשוחח אף עמו ולהינות מאורו הגדול והקדוש, ואילו מרן ענהו בפשטותו שהרי איני ת"ח ומה אוכל לומר לפניכם, אלא שהמגיד אמר לו א"כ תספרו איזה סיפור, ולזה נענה מרן ופתח פיו בחכמה וסיפר סיפורו לפני המגיד, ואחר"ז יצא המגיד בהתפעלות גדולה ועצומה מזה ואמר שהיו לו לפני"ז כמה קושיות עצומים בזה"ק וסתרי תורה והכל ניתורץ לו ע"י סיפורו של מרן מוהר"ד זיע"א שהגם שסיפרו עם הפשטות שלו עד שאדם מן הצד לא היה מבין כלום וחושב שהוא סיפור בעלמא עכ"ז המגיד הק' מקאזניץ זיע"א ברוב חכמתו וקדושתו הבין היטב, עד שתירץ לו בזה כל קושיותיו העצומות ומה יצא בהתפעלות.

גם ישנו מאמר מהחווה הק' שאחר פטירת מרן מוהר"ד אמר עליו שהצליח להסתיר גדלותו ומדיגותיו אפי' מרבו החווה בעצמו, ורק אחר פטירתו כשהתבונן החווה ועיין בפרשת גדולת מרן מוהר"ד אז השיג גדלותו אבל בחיים חיותו הסתיר עצמו כ"כ עד שאפי' רבו החווה הק' לא עמד על זה און האט זיך באגענבעיט פון איהם און פון די גאנצע וועלט (גנב עצמו ממנו, היינו שהסתיר עצמו הימנו, וכן מכל העולם כולו), ועבה"ק שלו היתה נוראה.

עוד לפני שנתקרב לחסידות היו לו עבודות קשות ובהם גילגולי שלג ושבירת הקרח בנהרות הקפואים בחצי הלילה לטבול בהם, תעניות משבת לשבת עד שזכה לזכך ולטהר ולקדש עצמו ועכ"ז עדיין הרגיש בנפשו שחסר מהשלימות עד שנתקרב לחסידות ואז זכה לתכלית השלימות. ותחילה היה אצל הרבי ר' אלימלך מליז'ענסק ואח"כ אצל החווה הק' ושם השיג תכלית שלימותו הק', וכאמור היה רואה תמיד אך טוב וחסד על ישראל קדושים והיה חפץ אך תמיד בטובתו והיה בוכה ומבכה כל ימיו על גלות השכינה, ושמה בשמחת ישראל והצטער בצערן, והיה אוהב ישראל האמיתי.

השי"ת ירחם שזכותו הק' של רבינו דוד מלעלוב בן רבקה ובן שלומה יגן עלינו ועכ"י.

לרגל יומא דהילולא דהסב"ק מרן רבינו דוד מלעלוב יומא דהילולא ז' שבת

ע"פ "בראשית ברא אלוקים וכו', - פירש מרן רביה"ק זיע"א דהראשית הוא ברא אלהים את השמים - היינו יראת שמים.

התוה"ק מלמדת אותנו בכ"ז דלא שייך תורה בלי יראה אין חכמה. יראת שמים או יראת שמים בלי תורה, וכאמז"ל (אבות וידוע מ"ש הרה"ק היהודי הק')

אמרי קודש

מב"ק מרן אדמו"ד הקה"ט זיע"א

ג, (ז) אם אין חכמה אין יראה, אם אין

התוה"ק מלמדת אותנו בכ"ז דלא שייך תורה בלי יראה אין חכמה. יראת שמים או יראת שמים בלי תורה, וכאמז"ל (אבות וידוע מ"ש הרה"ק היהודי הק')

מפרשיסחא זיע"א שעל עצמו אמר שעי' התורה הגיע ליראת שמים,

ועל מוחותנו הרה"ק מרן רבי דוד מלעלוב זיע"א אמר שעי' יראת שמים הגיע לתורה. ופתחה התורה ביראת שמים תחילה, להזהיר לנו כי כל שיראת חטאו קודמת לחכמתו חכמתו מתקיימת (אבות ג, ט), וזהו יראה תנאה, והיראת שמים הבאה לאחרי התורה, היא דרגה אחרת ביראת שמים, יראה עילאה.

בית צדיקים

מאמרי קודש ועובדות מרבינו אדמו"ר הגאון קוה"ק הסב"ק האוהב ישראל מרנא ורנא

רבי דוד מלעלוב זיע"א, רישא דשושילתא קדישא
לרגל יומא דהילולא ז' שבט (תקע"ד)

אהבת ישראל

א. קודם התפילה יאמר: "הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעך כמוך".

זה לשון קודש דהארז"ל: "קודם שיסדר תפילתו בבית הכנסת צריך שיקבל עליו מצות 'ואהבת לרעך כמוך', וכיון לאהוב כל אחד מישראל כנפשו, כי על ידי זה תעלה תפילתו כלולה מכל תפילות ישראל, ותוכל לעלות למעלה ולעשות פרי, ובמרט אהבת חברים העוסקים בתורה ביהד צריך כל אחד ואחד לכלול עצמו כאילו הוא אבר אחד מן החברים שלו וכו'".

ב. וכבר נודע ביהודה וישראל גודל עבודת רבינו הזקן הר"ק מן מוהר"ד מלעלוב זיע"א והפלטתו בענין זה שהיה האוהב ישראל האמיתי וסגור ופרקליטן של ישראל לאביהם בשבטמים כל ימי חייו, ומעולם לא הביט אור בעינק ולא ראה עמול ביהודא.

ואמר שאצל איש ישראל יהיה מי שיהיה לא נמצא רע כלל, ומה שיש בו מן הרע הרי הוא חלק הגוי שבקרבו, אבל ביהודא לא נמצא רע.

עד אמר מן רבינו קוה"ק מוהר"ד מלעלוב זיע"א: "שאם כל בני ישראל היו באחדות והיו עושים יד אחת, היתה להם יד גדולה והי' מגיע עד לשמים, והי' מביא שפע גדול והיו יכולים לפעול הרבה".

ג. ומדריגת אהבת ישראל הוא – אמר מן הר"ק הג"ל – "שכל זמן שהוא מרגיש אהבה לבנו יותר מאשר לשאר אחד מישראל אינו בגדר אוהב ישראל".

ואיתא על מן הר"ק הנ"ל שאמר רבינו על עצמו שהוא למד אהבת ישראל אצל שני איכרים ערלים ששאל הא' לחבירו האם אתה אוהב אותי ואמר הן, ואמר לו הלה א"כ התדע לומר לי מה כואב לי בלב, והיינו שאהבה האמיתית הוא שידע מה בלב חבירו דה"ל.

ד. נכדו הק' של רבינו מן מוהר"ד הר"ק מן הסב"ק הרמ"מ זיע"א אמר בשם הר"ק ר"ש מזוהל זיע"א שבכל פסיעה שהאדם עושה לצורך טובת חבירו הרי הוא מונע בזכות זה מאה פסיעות שהיה עושה לצורכו, מאה פעמים ככה, (ובספר תפארת בני הגירסה חמש מאות פסיעות).

כי עמך הסליחה למען תורא

כמו שאמר הקדוש מן רבינו דוד מלעלוב "כי עמך הסליחה", אף שאדם עושה תשובה, השי"ת אין מגלה לו שמחול לו העוון, דאף דלאחר התשובה מחול לו אפ"כ השי"ת אין מגלה לו שלא ידע האדם שנמחל לו, "למען תורא", כדי שיע"ל זיה תמיד האדם ביראה שמו לא עשה תשובה כדבעי ולא נמחל ויעשה תמיד תשובה וכו'. (ליקוטי ד"ד מותן ספר ביכורי אבי"ב).

ליקוטי אמרי קודש ועובדות נפלאות ממוקקות שבעתים על הפרשה ז' ע"ד

כל השונה הלכות הר"ק מן מוהר"ד היה אומר על הא דאיתא בתנ"ב"א, כל השונה הלכות בכל יום מובטח לו שהוא בן העוה"ב, אמר "ששונה הלכות עם כל היום – בכל יום, ולא אמר שונה הלכות כל יום, פי' שכל מחשבותיו ומעשיו כל היום המה בד' אמות של הלכה, מובטח לו שהוא בן עולם הבא".

רבינו שמוני נא

הר"ק מן מוהר"ד מלעלוב כשהיה יוצא לחוץ עד שובו לביתו היה מלחש בשפתיו, ושמועהו שהוא מתפלל וחוזר ומתפלל, "רבונו של עולם שמוני נא", (רבינו היט מיך אמ, ספר ליקוטי דברי דוד)

ג' תפילות קודם האכילה מרביה"ק

קבלה מהר"ק מן מוהר"ד מלעלוב זיע"א להתפלל תפילה קצרה על ג' דברים אלו קודם האכילה. א. שהאכילה תהא לבריאות הגוף, שלא יבוא לידי מחלה ח"ו ע"י האכילה. ב. שתהא אכילתו לתיקון ניצוץ קדישין המוגלגלות בה, ותיקון לנשמה ג. שיהי' כשר ושלא יכשל ח"ו במאכלות אסורות וכדו' (מובא בספר מים רבים פר' ישלח מהר"ק ר"מ מזלשטוב).

בסוד המוקה

אמר הר"ק מן מוהר"ד מלעלוב זיע"א, שירדים במדריגות המוקה למטה, ועוד למטה ושוב למטה, וכשנמארים כבר למטה אזי ישחה את עצמו עוד למטה.

כך נעשה הרב הק' – לחל תלפיות

שמו הלך לפניו כעדיק גוזר שהקב"ה מקיים דבריו. יתגזור אומר ויקם לך. לא היה הגם שיצא מפני לריק ולא היתה הבטחה שלו שלא נתקיימה.

ומופתים הגלויים כמו הסמויים – מרעשים את הלב ואת הנשמה, משרדים מערכות הטבע וסודרי עולם, כך למשל מספרים חסידים כי פעם הגיע רבינו לכפר ביאלה הסמוך ללוב והיה צמא מאוד למים, הוא הסתובב בכפר וביקש מים ולא מצא, בעוד שצמאוננו גבר והלך עד כי נסתכן, מיד פתח ואמר:

רבינו של עולם! עשה נא עמדי נס וכסם טמשה רבינו הכה צור במטהו ויזובו מים מן הסלע כן תעשה עמדי נס, אנוכי אנעץ את המטה שלי בארמתי... פטימים רבינו להתפלל נעץ את מטהו בקרקע, קרח בו חור הרוצין, והנה ראה זה פלא נפלא, כי מיד החל לפרוץ מים רבים מן החור הג"ל, ורבינו נרואה, כי נפשו השוקקה. היו אלה עדיקי הדור אשר הכתירו אותו בכתר "מופת הדור". לא נלאו חסידים ורבותיהם מלדבר ולספר על גדולת רבינו הק' מן מוהר"ד מלעלוב זיע"א, כי על כל לא פעם היו עדי ראה לך, כמו שישב חסיד אחד ומספר מעשה שהיה עמו: רובל הייתי מנעורי, נודד למכור סחורה כדי להרויח פת לחמי, פעם באתי לעיר ללוב, לקראת היריד שעמד להתקיים שם. ביום אחד פגשתי את רבינו, שאל הוא אותי לעיר מגורי ולמעשי וסיפרתי לו, אמר לי הרבי לשם מה אתה זקוק לנו ולנוע מבינת ולהיות רוכל, הרי תוכל להיות סוחר מכובד והקונים יבואו לביתך... וכדברי רבינו בן הית, אף מילה לא נפלה ארצה, מאותו יום ואילך הפסקתי לנדוד, כי היתה לי פרנסתי מצויה בריווח מהמון הקונים שנהרו אל ביתי והפריון היה די והותר.

זכותו הקדוה"ט תגן עלינו ועל כל ישראל אמן

רבי אברהם אלפסי אב"ד דזוויצא ב"ר משה שמהה – תל' ר"מ מקוצק החי' הרי"ם ועיד (תרע"ב)
רבי יוסף מאיר כהנא מספינקא ב"ר צבי (תשל"ח)
– רבי נסים ב"ר ראובן גירונדי ב' הידישי הר"ן וש"ת הר"ן (קל"ז)
רבי יוסף ב"ר מנחם שווארץ ב' "תבואת הארץ" (תרפ"ח)
רבי ראובן הלוי מ'ארנווצא ב"ר יעקב חיים אב"ד נאוויפאל – דודאים בשדה.
רבי יוסף יוסקא הלוי הרוביץ מ'אסי ב"ר ארי' לייב מוולטשיסק (תקס"ז)
רבי ישראל יעקב מבילקמין ב"ר מנחם מנדל מרימנוב (תקפ"ז)
– רבי יהודה ליכטנשטיין אב"ד בעטלאון ב"ר יעקב קאפל – חינוך בית יהודה (תרפ"א)
רבי מאיר ב"ר יצחק קצנלבאן מפאדובה (שפ"ח)
רבי שלום מזרחי שרעבי בעל הרש"ש ב"ר יצחק (תקל"ז)
רבי משה נתן אשכנזי ב"ר צבי הירש החכם צבי (תקל"ח)
רבי שלמה מסאקאל הממ"ר ב' "דברות שלמה" ב"ר אברהם תל' המגיד ממעזריטש
(תקע"ג) רבי יעקב היילברון הי"ד אב"ד ארא ב"ר יצחק – סוכב מיעקב (תר"ט)
רבי דוב בעריש הכהן מ'ראוא ב"ר שמואל רפפורט מ'לוב – דרך המלך על הרמ"ם (תרס"ו)
רבי אשר שמואל פאנעט אב"ד הידלמאש ב"ר חיים בצלאל תל' מהר"י אסאד – דברות ש
(תרס"ט)
רבי חיאל מפאקשיוניצא ב"ר מאיר מ'זיקוב (תרפ"ח)
רבי אליעזר מקולץ ב"ר חיים מאיר מפניטשוב ז"א ב' שבת (תרצ"ו)
נקמה"ש רבי יעקב ש"למה ב"ר יצחק טייבל ב' שו"ת "מנשה שכי"ר הי"ד (תש"ה)
רבי יוסף יצחק שניאורסון הר"י ב"ר שלום דובער מ'לויבאוויטש (תש"י)
רבי רחמים חי חיותה ב"ר הניטא הכהן רב"ד ג'ריבא בעל "מנחת כהן" ועיד (תשי"ט)
רבי יהודה צבי הכהן מסאמבור ב"ר אורי (תרע"ט)
– רבי יעקב יצחק מפאלטישאן ב"ר יוסף יהושע מבאטשאטש (תרמ"ה)
– רבי דוד יהודה לייב מקאואטין
– ר' דוד לייבניע – ב"ר אברהם יהושע העשיל מסקווירא (תר"פ)

הילולא דצדיקיא

יום ש"ב ק' שבט – רבי יצחק מקאליש ב"ר אהרן הגדול (ארוך לייב) מפרימישלאן (ה' ת"ד)
רבי יוסף משה מפריעמישלא אב"ד באמבובה – הקמתנות יוסף ועיד (תקי"ב)
רבי נתן נטע סג"ל רב"ד לבוב ב"ר יקותיאל זלמן (תקל"ז)
רבי שלום הלברשטאם מפיקלא – צאט ב"ר אהרן (תרצ"א)
רבי דוד יצחק אייזיק ראבינאוויטש מסקאליא ב"ר ברוך פנחס – צמח דוד ועיד (תשל"ט)
רבי יום טוב ליפמן ב"ר ישראל בעל "עונג יו"ט" (תרל"ט)
רבי חיים צבי ב"ר חנניה יו"ט ליפא "עצי חיים מסיג"ט" (תרפ"ז)
– ב"ק דה"ק מן אדמו"ר רבינו דוד מלעלוב זיע"א ב"ר שלמה (תקע"ד)
רבי נתן דוד ראבינאוויטש מפאראציווא ב"ר יעקב יצחק מביאלא (תר"צ)
רבי ישראל מסאטינוב ב"ר שלמה – תל' מן הבעש"ט-ה' תפארת ישראל עה"ת (תקמ"א)
רבי מרדכי דוד ב"ר צבי הירש אונגר מדומברובה (תר"ג)
רבי ירוחם יהודה לייב אב"ד מינסק
רבי פינחס מווינקוב ב"ר חיים מנחם (תרע"ז)
רבי יצחק אהרן הלוי איטינגא ב"ר מרדכי זאב הלוי סג"ל ב' שו"ת מהר"א (תרנ"א)
– רבי צבי מבוטשטש ב"ר יעקב – נטע שעשועים (תקע"ד)
רבי חיאל מיכל מ'אפאלי ב"ר יצחק דראביטשער ממעזריטש. רבי שמואל משינאווא – רמתים צופים (תרל"ה)

ויאמר ה' אל משה בא אל פרעה כי אני הכבדתי את לבו (י, א)
לכאורא מה נתינת הטעם שהשי"ת הכביד את לבו וכו', וי"ל דה' אלוקים אמת אינו חפץ במות רשע ברשעו, אלא בשבוש מדרכו וחיה, וגם אינו בא בטרונאי עם בריותיו, וממילא הכי אמר השי"ת למשה רבינו ע"ה, היות שאני הכבדתי את לב פרעה אם כן קשה לו לקיים את רצונו ה', והרי השי"ת חס עם על הרשעים כנ"ל, לכן "בא אל פרעה", שעל ידי זה יבוא לו פיתוי ומחשבה טובה לשמוע בקול השי"ת, ועוד "וזאתו אצלו ענין הבחירה שלא יחא מוכרח לחטוא ח"ו מחמת הכבדת הלב, וזהו נתינת הטעם. (אוצר פנינים)

ויאמר אליהם לבו עבדו את ה' מי ומי ההולכים (י, ח)
מי ומי נוטריקון מ'עשך י'קרבך ו'מעשך י'רחיקך, רמז שהאדם על ידי מעשיו הטובים הוא זוכה להתקרב אל השם יתברך, בהתהלכו בתמימות לפני ה';
ולדבק על ידי מעשיו הרעים, כגון גאוה וכעס וכו', הוא חלילה מתרחק מן האלוקים. (מלוקט)

ויאמר משה בנעוריו ובקנינו נלך כי גה' לנו (י, ט)
פירוש: כמו בנעוריו – ככה בזקנתנו נלך, לפי הנהגותינו בשנות הנעורים, ככה נהיה בשנות הזקנה, כי כל חייתו, הם הליכה והתקדמות, במדיניות הולכים אנו, - העולים מעלה מעלה, בויקנה יש אמנם מעלה וברכה, אבל כל כולה קשורה ואחוזה בנעורים כנר בשלהבת.
דומה היא הויקנה ליון, היין הטוב ככל שהוא מתיישן הוא משיבא את טעמו הטוב, אבל יין רע ככל שהוא מתיישן הוא הולך ומחמיץ. (הרה"ק רבי משה מקוניניו ז"ע)

קדש לי כל בכור, וכל פטר חמור תפדה בשה (יג, א)
שני סימני טומאה מצויים בחמור, אין הוא "מעלה גרה", ואינו "מפרים פרסה" – והטומאה בולטת בו יותר מבחזיר או בגמל, שיש בכל אחד מהם סימן טהרה אחד. ואף על פי כן רק החמור הוא בכלל "קדש ליה", והטעם: שכן לעיתים קל יותר לקרב אל הקדושה מן שטומאתו גלויה ממי שהוא טמא מתחפש, המהלך כביכול כשסימן טהרה עמו. (חכמה ומוסר)

והיה לאות על ידכם ולטוטפות בין עיניך (יג, מז)
פירוש: כאשר אדם עוזב את ביתו והולך למרחקים, עושה הוא לעצמו סימנים וציונים שלא ישכח את דרכו חזרה לביתו.
הוא הדין כאשר עם ישראל הלך לגלות חייב היה להציב לעצמו ציונים וסימני דרך לכל ישראל בארץ העמים, אלא ייכור שעליו לחזור לביתו ולארצו, וידע שמקומם אינו מקומם משום שהוא שונה מהם ולא ככל העמים הם בית ישראל. הסימנים הטובים ביותר הם תפילין ומוזוה, מכיון שתפילין הם כעין מלבוש שמויחד לעם ישראל, ועל ידם אינו שוכח מיהדותו, וכן מוזוה, כל מי שנכנס לחצר או לביתו של יהודי יודע זאת מיד על פי המזוזה שבפנתו, אם כן איפוא, שתי מצוות אלו מהוות סימני דרך ותזכורת לגולים שעליהם לחזור הביתה, עליהם לשמור על דרך ישראל סבא ולהיזהר לכל יעזבו חלילה את מורשתם הרוחנית שהורישו להם אבותיהם הקדושים אברהם יצחק ויעקב.

ועל פי זה נבין את מה שאמרנו (סנהדרין ד): "לטוטפות" טט בכתפי שתיים, פת באפריקי שתיים, ומכאן שצריך ארבע פרשיות בתפילין. למה למדו חז"ל את ארבעת הפרשיות מילשונות הנכריים שבכתפי ושבאפריקי? אלא שבוה רמזו שני מצוות תפילין שמהווה כעין לבוש יהודי, ויכלו ישראל להתקיים בארצות הנכרים ולהשמור על זהותם היהודית, מבלי להתבלבל בין הגויים. (הרה"ק ר' ישכר דב מבעלזא ז"ע)

ברכת מזל טוב נאמנה
הננו לברך למע"כ ידידינו ההגול והנעלה. עומד תמיד לימינו, דבוק ומקושר לרבוה"ק ומזויל וזה למענם, יקר הערך, ה"ה הרה"ק ר' **שמחה ביילל שליט"א** - בארא פארק - ארה"ב וחתנו ידידינו ההגול והנעלה, ה"ה הנח"ה ר' **שמשון סענעדן** הי"ד לרגל שמחת הנישואין הנכבד - הבן המופלג בתו"ש **יצחק** הי"ד עב"ג במו"ט ובשעטמ"א
יה"ד שייכנו לחוב נחת מהם ומכל יוצאי"ם אר מיט א גזונטע אידישע שמחה שטענדיג.

באהבתו של רבי דוד כי רבה, אהב כל יהודי מישראל, מבוגרים ואף ילדים קטנים, בכך היה גם מעוררם לאהבת השי"ת. ועל כך ידוע היה מנהגו: בכל פעם בה היה מגיע לעיירה כלשהיא, היה תיכף ומיד מקבץ את כל ילדי העיירה, מושבים על עגלה, נותן להם חלילים, ונוסע עמהם בכל רחבי העיר כדי לשמחם. לפעמים היה עושה כן בראשי חדשים, או ביומי דפגרא, אז היה גם מדבר עם הילדים בדברי תורה וחסידות, ולפעמים אף מעניק להם מעט מעות כדי להגביר את חשקם ללימוד התורה. כך היה נוטע בלבם שמחה ואהבת השי"ת, ומקרבם להשי"ת ולתורתו. ילדי ישראל יודעים היו כבר אודות מנהגו של רבי דוד, ובכל עת היו כבר ממתנים לו בכליון עיניים כי יגיע לעיירתם ויובילם על העגלה. באחד הימים, ורבי דוד מבקש לנסוע ללובלין אל רבו "החזקה" זי"ע. משך זמן רב קיבץ מעות כדי ליתן שכר עגלון ועגלה, וכאשר זו היתה מוכנה, עלה עליה, ויסע יחדיו עם העגלון מעירו לעלוב לעבר העיר לובלין, אל חצר רבו הקדוש.

כל עת הנסיעה עסק רבי דוד בעבודת קדשו, כשהוא עושה הכנה דרבה לקראת הפגישה עם רבו הקדוש, כך שלא שת לבו כלל לכל הסובב אותו. משך שעות מספר נסע רבי דוד עם העגלון בעגלה, ואז, כאשר חלפה העגלה בתוככי אחת העיירות בדרך בואכה לובלינה, הבחינו קבוצה של ילדים קטנים, כי הנה רבי דוד מלעלוב, האיש הצדיק שתמיד מובילים על עגלתו חולף כאן בעיירה. מבלי לחשוב כלל, הם עצרו באחת את העגלה מנסיעתה, וכולם כאחד קפצו ועלו אל העגלה, כשהם קוראים לעבר רבי דוד: "אנא, תוביל אותנו ברחבי העיירה כמו שאתה נוהג לעשות עמנו בכל פעם". הקריאה הגיעה לאוזניו של רבי דוד, הוא פקח אח עיניו והסתובב לראות מנין הגיע הקול, וכאשר ראה לגד עיניו את קבוצת הילדים שעלתה אל העגלה, קיבלם בסבר פנים יפות. אבל מאידך גיסא ידע, כי אין הזמן גרמא עתה להובילם ברחבי העיירה כדי לשמח את לבם. הרי פניו מועדות עתה ללובלין אל הרבי, ואם יובילם על העגלה, יתמהמה זמן ניכר בדרך, ויתעכב עד בואו לובלינה. לרגע חשב רבי דוד להורות לכל הילדים לרדת מהעגלה, כדי שהוא יוכל לעשות הלאה את דרכו לעבר לובלין, אבל לאחר מחשבה החליט שלא לסרב, על אף שהדרך אצה לו, שהרי מידה גדושה של אהבת ישראל היתה טבועה בלשד עצמותיו. הוא הסכים למלא את בקשתם, ובמשך שעה ארוכה הוביל את הילדים בכל רחבי העיירה, כשהם ששים ושמחים על המתנה הנאה שקיבלו מרבי דוד. משסיים רבי דוד להוביל את הילדים ברחבי העיר, ירדו הללו מהעגלה, ורבי דוד המשיך את דרכו לעבר לובלין, כשהוא ממשיך לעסוק בעבודת קדשו, בהכנות לקראת בואו לובלינה.

בהגיעו ללובלין, נכנס לקודש פנימה ליטול ברכת שלום מרבו. ואז, בעודו עומד על סף הדלת, שמח "החזקה" לקראתו, ושאלהו לאמור: "ר' דוד, אמור לי, איזו מצוה קיימת זה עתה עד שפניך מאירים כל כך?" אבל רבי דוד נותר לעמוד על מקומו מבלי לדעת למה הרבי מתכוון. וכי איזו מצוה קיים שבגינה פניו מאירות? הוא לא השיב מאומה, ואז פנה אליו "החזקה" בשנית: "ר' דוד, איזו מצוה קיימת בשעות האחרונות שפניך מאירים כל כך?" כיון שהרבי כבר שאל פעם שניה, החל רבי דוד להעביר במחשבתו את כל המצוות שעשה ביום האחרון, כדי להעלות בדעתו לאיזו מצוה מתכוון הרבי בשאלתו. לפתע נזכר במעשה שעשה באותה עיירה, בכך שהוביל את הילדים בעגלתו ברחבי העיירה. הוא סיפר לרבו החזקה אודות כך, ואז אמר לו "החזקה" במאור פנים: אכן, ר' דוד. לכך התכוונת! בזכות המצוה העצומה הזאת של אהבת ישראל שלך זכית ופניך מאירים כל כך. ללמדך, עד כמה חשובה היא אהבת ישראל אצל הקב"ה, עד שפניו של האדם מאירות גם בשמים.

יצא רבי דוד את חדרו של הרבי לעבר הרחוב, שם עמד עדיין העגלון ליד עגלתו שהיתה רתומה לסוס, כשהוא ממתין כדי להסיע את רבי דוד בחזרה לעירו לעלוב. רבי דוד ניגש אל הסוס, ואמר לו: "סוס, סוס, הנה אתה סחבת עליך את כל הילדים. לבטח הם היו עליך למשא כבד ביותר, אבל לא כעסת כלל... אם כן בוודאי יש לך זכות גדולה, בכך שנשאת את הילדים על עגלתך...". לאחר מכן, המשיך רבי דוד ואמר לעצמו: "יהודי. אתה הסכמת להוביל על העגלה שלך את כל הילדים, בכך עשית להם חסד, כיון שנשאת עמם בעול ועזרת להם... הנה לך מכאן, המשיך ודיבר לעצמו, כמה חשובה היא העזרה שכל יהודי עזר לחבירו ונושא עמו בעול. לזאת ייקרא אהבת ישראל. לעזור ולסייע לזולת. אמנם גם הסוס עושה כן, אך אינו מבין בדבר, לעומתו, אדם שעושה כן עם חבירו, כמה גדולה זכותו, ושכרו הרבה מאד, כי בכך שהוא אוהב אותו ועזר לו, הוא מקל מעליו את המשא. ובזכות אהבת ישראל שכזאת, הוא אוהב גם בשמי שמים אצל הקב"ה.

אלה יעמדו על הברכה אשר נדבם לבם לנדב להוצאות העלון לזיכוי הרבים

<p>לזכות מדת אלטע עטיל בת בלומא גיטל לרנ"ש בשם מורטס תה"צ ר' חנוך ברוך שליט"א: אב אפטר שכאר יקבל ל"ע בל"ג ללמדו במל יום השבת שבת, מ' גדולה וזאת השבת קדש לישאח.</p>	<p>לעיילוי נשמת ר' שלום בן ר' יקותיאל צבי ז"ל כהנא נלב"ע ט' שבט. תנצב"ה</p>	<p>לעיילוי נשמת הרה"ח ר' יעקב מאיר ב"ר ישראל הלוי ז"ל סבינר נלב"ע ה' שבט ת נ צ ב" ה.</p>	<p>מוס תנחומים הננו לשגרי לאחד מחשובי בני התבורה בארה"ב, מצויין בנוסע מידותיו הישירים ומקושר לרבינו ה"ה הב"ה אברהם יצחק יעקובוביץ' על השבר שפקדו בפטירת אביו היקר והנעלה רבי חיים ז"ל. יה"ד שלא תוסיפו לדאבא עוד. גליין זה מוקדש לע"ג</p>	<p>כסא דתנחומא הננו לשגרי ללידידינו האברך היקר והנעלה מחשובי אנ"ש, מצויין בנוסע מידותיו הישירים ומקושר לרבינו, ה"ה הרה"ח ר' נפתלי אייזקוביץ הי"ד - בארא פארק ארה"ב על השבר שפקדו בפטירת אביו היקר והנעלה רבי משה צבי מאיר ז"ל. יה"ד שלא תוסיפו לדאבא עוד. גליין זה מוקדש לע"ג מזל טוב ידידינו היקר והנעלה רבי שיע זינג הי"ד לשמחת אירוסיו הבן מיכאל ידידינו היקר הרה"ח יעקב ישראל מללני ברה"ח ר' אלעזר אלימלך מללני שליט"א לשמחת הולדת הנכד הבן.</p>
--	---	---	---	--